

DUEL

Jan Hlávka

vyšlo na www.janhlavka.cz

© Jan Hlávka, 2011

Svívalo. Purpurově rudá obloha však byla zatažená a mračna visící nízko nad obzorem měla téměř barvu olova. Ze slunce nepronikl dolů jediný paprsek, jen studený, lezavý vítr věštící příchod zimy.

Na kamenném nádvoří zaduněly kroky. Ozývaly se hluboké, drsné hlasy a temné vrčení zvířat, na hrubých kamenech kovově škrábaly drápy. Někdo vyběhl po pěti schodech hlavní budovy Domu Korath a hlučně zabušil na dřevěné dveře. Ty se vzápětí otevřely a Krath Suta! Korath stanul na prahu. I na Klingona byl vysoký, chyběly mu možná dvě dlaně, aby se temenem dotkl horní zárubně, tmavě hnědé vlasy mu visely na ramena. Navzdory brzké hodině byl oblečený v plné zbroji kromě rukavic a opasku, skoro to vypadalo, jako by ranní návštěvu očekával.

Přejel pohledem čtveřici válečníků na nádvoří, z nichž tři ještě seděli na osedlaných s'tarahcích. Zvířata hlasitě funěla, z pootevřených tlam jim na kamennou dlažbu kapaly sliny a od nozder stoupaly kotouče páry, evidentně za sebou měla náročnou jízdu. Také muži na nich vypadali zvláště, ačkoliv nezkušený pozorovatel by žádné změny neviděl. Krath vycítil nervozitu, nejistotu a dokonce lehký strach vznášející se ve vzduchu jak mlha nad lesem.

„Co chcete?“ otázal se hlubokým, přesto jasně srozumitelným hlasem.

Muž, který bušil na dveře, mohutný Klingon s prošedivělými vlasy a vousy spletenými do malých copánků se na něj zadíval.

„Našli jsme dalšího, Suta! Stejný jako ostatní.“

Krath neodpověděl. Tvář se mu nepohnula, jen rychlými kroky sešel po schodech. Nejblíže s'tarahk zavrčel a ohnal se po něm drápatou tlapou, ale jezdec ho uklidnil trhnutím otěží.

„Kde?“ otázal se Krath stručně. „Kdo to je?“

„U jižního hřebene, Suta! Půl kellicamu od řeky vedle ohybu. Je to Meh'rek z Erehdů... asi.“

„Así?“

Místo odpovědi druhý jezdec sáhl za sebe a shodil ze sedla pevně svázanou příkrývku. Seskočil, přeřezal provazy a kopancem ji rozvinul. Kratha do nosu udeřil hnilobný zápach, s'tarahkové začali hladově frkat.

Mrtvola ležela v lese aspoň dva dny. Hmyz i mrchožrouti se už pustili do hostiny, přesto vypadala v celkem dobrém stavu.

Mnohem lepším, než těch šest před ní.

Krath došel blíž a bez známky odporu se sklonil. První věc, která se těžko dala přehlédnout, byl fakt, že tělu chyběla hlava. Pravá paže v lokti vypadala napůl ukousnutá, v hrudníku v místě levého srdce zela díra dost velká, aby se jí dala prostrčit zařatá pěst. Břicho bylo rozpárané a vyhlodané, vnitřnosti i genitálie byly pryč. Nohy se naopak zdály netknuté, včetně vysokých bot.

„Tohle není od targha,“ Krath přejel prstem hluboké vrypy na obnažené pažní kosti. „Úzké, ostré zuby. Hodně zubů blízko sebe.“

„Ano,“ potvrdil dosud mlčící Kor. „Ani s'tarahk takové nemá, a podívej na tu ránu v prsou. Zevnitř ven...“

Krath mrtvolu otočil a přikývl. Bylo jasně vidět, že cokoliv otvor způsobilo, prošlo zezadu celým tělem a prorazilo hrudník zevnitř. Žebra vypadala spíš přehryzaná, navíc

kolem rány bylo patrné cosi jako popáleniny. A hlava... Krath si uvědomil, že není ukousnutá, ale urvaná i s kusem páteře.

Pustil tělo a pomalu se narovnal. „Co jeho zbraně?“

„Obě dýky měl v pouzdrech, Suta!'. A z kopí jsme našli jen tohle,“ Dehgr hodil na dláždění asi loket dlouhé ratiště. Poslední třetina i s hrotem chyběla, zbylý kus byl na konci spálený a napůl roztavený, přitom šlo o poctivou klingonskou ocel...

„Co je to, Suta!?“ neudržel se nejmladší člen skupiny. „Žádné zvíře tohle nedělá... možná Fek'lhr!“

„Démoni nejsou,“ zavrčel Krath. „Jenom pověřiví blázni.“

„To kopí vypadá jako by ho zasáhl disruptor,“ Dehgr si odplivl. „RomuluSngan jay!“

„Tady?“ Krath se jenom ušklíbl.

„Tak co teď?“ Ha'dur, který prve vezl mrtvolu, se naléhavě předklonil. „Šest mrtvých za měsíc. Napřed sběrači a lovci, to mohla být náhoda, ale Meh'rek byl schopný válečník. Vyjel do lesa najít to, co zabíjí. Řekl, že si jeho hlavou ozdobí dům... a teď si ta věc nejspíš zdobí zeď jeho hlavou. Něco se musí udělat, Suta!!“

Krath neodpověděl. Mlčky hleděl do purpurové oblohy, tvář naprosto nehybnou. Pro Klingona to bylo nezvyklé, nezvyklé a znervózňující. U Kratha nikdo nepoznal, na co myslí, dokud se nerozhodl – nebo neudeřil, tvrdě a bez varování. Někdo tvrdil, že si to přinesl ze studií ve Federaci, ovšem šeptem kolovaly i jiné řeči, o něm a nějaké Romulance... pochopitelně urážka, za kterou by každý, kdo ji vysloví nahlas, rychle okusil ostří.

Krath špičkou boty vstrčil do několika červů, kteří vypadli z rozervaného břicha a kroutili se na dláždění.

„Larvy se ještě nezakuklily. Neležel v lese tak dlouho a je zima. Stopa vydrží – přiveďte targhy. Osedlejte čerstvé s'tarahky. Dehgr nás povede k místu, kde ležel, Krehk navštíví Meh'rekova otce, aby mu oznámil, co se stalo. Kopí jeho syna bylo zlomeno, to znamená, že zemřel v boji, není žádný důvod truchlit. A jeho smrt pomstím, dávám slib. Vyrazíme na lov!“

„Ano, Suta!!“

Dokonce i Krehk, který měl kvůli rozkazu přijít o všechnu zábavu, vycenil potěšeně zuby a ostatní ho napodobili – to byla přesně slova, jakými měla promluvit hlava klingonského domu. A že Krath tu funkci zastával dobře, museli už přiznat i nejzarytější odpůrci. Prestiž domu Korath se za pouhých osm let jeho vedení ztlačila. Ti, co tvrdili, že ho Akademie Federace učinila změkčilým a slabým dávno zmlkli... někteří z nich navždy.

Během půlhodiny bylo vše hotovo. Targhové, úmyslně ponecháni hladoví, nedočkavě pošukávali řetězy a cvakali hrozivými kly, s'tarahkové vrčeli. Meh'rekovu prázdnou skořápku někdo odtáhl zakopat za dům. Právě nasedali, když se dveře hlavní budovy opět otevřely a vylezl z nich malý, obtloustlý Terran. Byl oblečený, ale zíval na celé kolo, jako by zrovna vstal z postele. Překvapeně se zadíval na připravující se jezdce.

„Ach... vy... vy někam odjíždíte, Suta!?“ vypravil ze sebe.

„Na lov,“ odvětil Krath stroze. „Nic pro vás, profesore.“

„Ale naopak!“ mužova tvář se rozjasnila. „Rozhodně ne... já moc rád rybařím! Prosím, počkejte... jen si vezmu klobouk. Bude to neocenitelné, chtěl jsem přece zkoumat nedotčenou přírodu...“

Hopkal po schodech dolů k rezervnímu s'tarahkovi a zcela ignoroval pohledy, kterými si ho trojice Klingonů měří – protože Krathův výraz byl opět naprosto nehybný. Ha'dur si odplivl a prudce se nadechl, ale než stihl promluvit, Dehgr vycenil zažloutlé zuby.

„Pagh! Máme návnadu!“

Nezdálo se, že profesor Collelo pochopil, jak byla ta slova míněna. Drsný smích si zřejmě vyložil jako povzbuzení a pracně se hrabal na s'tarahka, dávaje si dobrý pozor, aby ho nechytil zuby za nohu – jeho lýtko už to blízké setkání jednou zažilo.

Toho blázna přitáhl Krath z poslední návštěvy hlavního města. Prý píše nějakou vědeckou práci, celé dny za domy sbíral kytky, na holokameru zaznamenával ptáky nebo je dokonce maloval, a vůbec dělal věci, jakými neztrácela čas ani stará žena, natož muž. Nebyť pod Krathovou ochranou, dávno by mu už někdo přerazil hřbet nebo ho uvázal za nohu ke splašenému s'tarahkovi, takto ho všichni víceméně ignorovali.

Vyjeli rychle a bez dlouhých okolků. Na profesora se nikdo neohlížel, ale třebaže se v sedle natřásal jako pytel a jeho s'tarahk dával nad takovým jezdcem najevo pramalé nadšení, nějak zvládl držet krok, a za chvíli se ponořili do lesa. Tady zpomalili – les byl hustý a stezky mezi stromy úzké, s uvázanými targhy museli cestu vybírat opatrně.

Krath jel v čele, nad pravým ramenem mu ze zádového pouzdra vyčníval konec bat'lethu s dlouhým středovým hrotem. Po jeho boku se držel Kor, který měl u sedla dvě kopí a rovný meč. Byl to Krathův nevlastní bratr, sice mladší, ale i tak nejvážnější konkurent na pozici hlavy domu. Zkraje všichni předpokládali, že ho Krath kvůli tomu vyzve a pokoří nebo zabije, ale jak šel čas, nezdálo se, že by to měl v plánu – právě naopak. Kor byl jediný, o kom se dalo říkat, že je jeho přítelem. Vůči všem ostatním si Krath zachovával zdrženlivý, opatrný odstup, ale Kora přijímal i v soukromí, naslouchal mu a pověřoval ho důležitými, důvěrnými úkoly, přestože objektivně vzato nebyl ani nejsilnější, ani nejchytřejší ze všech osmdesáti válečníků domu Korath.

Pouze v Korově společnosti bylo možné vidět Kratha se smát.

Právě teď se však Krath neusmíval ani trochu. Ostražitě sledoval neprostupný les a pouze na okamžik odvrátil zrak, aby se zadíval do Korovy tváře.

„Ve městě všechno v pořádku?“

„Všechno, Suta!“,“ potvrdil bratr stejně stručně.

Víc nic. Kor se z hlavního města vrátil teprve včera, ale proč tam byl nebo co dělal, zůstávalo jen mezi ním a Krathem. Dřív něco podobného snadno vzbudilo nedůvěru nebo dokonce otevřený odpor, ale teď už nikdo nepochyboval, že ať šlo o cokoli, bylo to v nejlepším zájmu domu. Dokonce se šeptalo, že Krath hodlá získat pro dům Korath znovu místo ve Vysoké radě, poprvé po víc než pěti generacích.

„Tady!“ Dehgr prudce přitáhl s'tarahkovi uzdu u malé mýtiny ve stínu vysokých stromů. „Tady to bylo, zarazil jsem do stromu svoje kopí,“ ukázal na něj.

„Dobře,“ přikývl Krath. „Zkuste targhy!“

Ha'dur přitáhl obě zvířata na mýtinu a tichými slovy jim vydal příkazy. Targhové začali vrčet, rýt tupými rypáky v měkké půdě... a pak náhle oba současně napjali řetězy a zamířili jedním směrem, hlouběji do lesa.

„Našli stopu, Suta!“

„Za nimi!“ zavelel Krath.

Znovu se rozjeli tak rychle, jak terén dovoľoval a profesor Collelo se na Kratha trochu zmateně zadíval.

„Ehm... ne, že bych byl zvědavý... ne-li dokonce vlezlý, SutaI'... ale jaké zvíře vlastně lovíme?“

„To zjistíme,“ odtušil Krath suše a Dehgr se na profesora zamračeně zadíval.

„Máš ty vůbec nějakou zbraň, petaQ?“

„Jistě, pane!“ ohradil se profesor dotčeně. „Tady,“ chvíli se přehraboval v malé brašně, kterou měl přes rameno a vytáhl miniaturní phaser, ne větší než palec.

„Tohle?!“ Deh'gr vyprskl smíchy. Natáhl se, jedním pohybem vyškubl profesorovi přístroj z ruky, zlomil ho jako třísku a zahodil do křoví. „Tak na boj s chlupama v nose, te-ra'ngan!“

„Nebo s gorch!“ přisadil si Ha'dur.

Smích zesílil a profesor Collelo se ponořil do uraženého mlčení – ačkoliv z klingonštiny znal jen pár slov, nejspíš věděl, že gorch je obdobou beďara.

Jenže smích záhy utichl – čím hlouběji se nořili do lesa. Už dříve hustý porost byl ještě neprostupnější, koruny stromů zakrývaly oblohu tak, že u země vládlo hluboké šero. Navíc oba targhové nedočkavě vrčeli a škubali řetězy, takže jim Ha'dur sotva stačil. Ať sledovali cokoliv, blížilo se to.

Krath sáhl za záda a aniž se otočil, rozepnul zajišťovací sponu pouzdra bat'lethu.

Ujeli ještě sto kroků, když les náhle skončil. Přímo před nimi se jako hradba zvedala vysoká, puklinami rozrytá skalní stěna... a uprostřed se šklebil temný, nízký otvor jeskyně.

Krath přitáhl uzdu svého s'tarahka a přimhouřenýma očima zkoumal okolí.

„Zná tuhle jeskyni někdo?“ promluvil tiše. „Má druhý východ?“

„Ne, SutaI',“ zavrtěl Dehgr hlavou. „Chodil jsem sem jako dítě. Zevnitř je velká, ale jiný vchod tam nevede.“

„Ať honíme cokoliv, je to uvnitř,“ dodal Ha'dur, měl co dělat, aby rozdivočelé targy udržel.

Krath jedním pohybem seskočil ze sedla. Gestem naznačil Korovi doleva a Ha'durovi s Dehgreem doprava. Ten poslechl, ale na okamžik se zarazil, sáhl za záda a hodil profesorovi dlouhý d'k tahg se dvěma postranními čepelemi.

„Neubliž si, petaQ!“

„Děkuji,“ polkl profesor nasucho, bylo vidět, jak bledne.

V půlkruhu se stahovali k jeskyni, až se zastavili šest kroků od vchodu a Krath kývl.

„Vypusť je!“

„Běžte! Qapla!“

Ha'dur uvolnil přezku a oba targhové s divokým vrčením vyrazili. Zmizeli v černém vchodu a Krath se příkrčil, neexistovalo zvíře, které by nedokázali vyhnat nebo rovnou roztrhat na kusy.

Divoké zařvání.

Bojový ryk přešel v okamžiku do bolestného kvílení, zlomil se a ztichl. Vzápětí následoval druhý, proložený neurčitým, zachrčením, nárazem a praskotem drcených kamenů nebo kostí.

Ticho.

Před jeskyní zavládlo mlčení, dusivé a nehybné, které rušil jen tichý zvuk větru v puklinách skal. Dehgr s Ha'durem si vyměnili zastřené pohledy. A Krath SutaI' Korath se narovnal.

„Rozdělte oheň. Jdu dovnitř. Sám.“

Kor se rychle otočil.

„SutaI', to není...“ začal, ale Krath ho umlčel pohledem chladnějším než okolní vítr.

„Sám,“ zopakoval pevně. „Dal jsem slib. Rozdělte oheň!“

„Ehm... to nebude nutné... prosím... pokud dovolíte...“ profesor Collelo začal znovu hrabat v brašně. „Já, vzal jsem si... pro všechny případy...“

Vytáhl svítilnu ne větší než rukojeť nože, ale když ji zapnul, na všechny strany vytrysklo jasné světlo.

Krath přikývl. Pověsil si ji na krk a volným krokem vyrazil k jeskyni, bat'leth ve svěšené paži.

„Když se nevrátím, Kor přebírá velení!“ prohodil bez ohlednutí do ticha za sebou.

Vkročil do jeskyně a ostražitě se zastavil, čekal, až si jeho oči zvyknou na šero. Dehgr mluvil pravdu, za průchodem sice následovala úzká, klesající chodba, ale po několika krocích zatáčela do mnohem většího prostoru. Krath postupoval opatrně, všechny smysly napjaté, bat'leth připravený. Po pěti krocích zakopl o prvního targha.

Riskl pohled dolů – byl téměř rozpůlený po celé délce, hlavu odervanou stejně jako Meh'rek. Ušel dalších pár kroků, žluté světlo lampičky už dosahovalo až k protější stěně jeskyně.

Potom to uviděl.

Krčilo se to v koutě pod nízkou skalní římsou, černé jako nejtemnější voda Mrtvého pramene. Bylo to velké skoro jako on, úzká, nazad protažená lebka, dvě paže a nohy, ocas pokrytý ostrými kostnatými výběžky a zakončený nebezpečně vypadajícím hrotem. Dlouhými spáry na prstech to rvalo kusy vnitřností z břicha druhého targa a Krath ještě stačil postřehnout, že to snad vůbec nemá oči, jenom tlamu se spoustou dlouhých tesáků...

Tvor se vymrštil jak natažené pero. Doslova vyběhl po kolmé stěně jeskyně, odrazil se a skočil přímo na Kratha. Ten uskočil, podařilo se mu vyhnout netvorovým spárům, ale tělem ho stejně smetl k zemi.

Vzápětí ho měl na sobě.

Krath v posledním okamžiku zvedl bat'leth naplocho oběma rukama nad sebe a tvor do něj narazil. Chňapl mu po zápěstí. Krath pokrčil kolena, vši silou ho nakopl do břicha, ale jako by kopal do olejem potřeného dřeva, to snad ani nebyla kůže – a pak se mu do levého stehna zaryl zahrocený ocas.

Klingon tiše, tlumeně zavrčel. Bolest v něm naplno zažehla vztek a vztek probudil sílu. Vzepřel, strhl bestii na bok, až narazila na stěnu jeskyně. Ocas přilehl k zemi vlastním tělem, konec mu stále procházel nohou a ostré kostnaté výběžky rvaly zbroj až do masa, ale Krath nepovolil. Snížil pravou paži a trhl dopředu. Krajiní hrot bat'lethu se zabodl do černé kůže pod krkem, a tentokrát prorazil.

Tvor sípavě zachrčel. Doširoka rozevřel tlamu – a z ní se bez varování vymrštila druhá, jen dvě menší čelisti plné zubů na loket dlouhém chapadle. Klingon v posledním

momentě uhnul, tesáky jako kleště sklaply těsně u jeho tváře. Tak tohle tedy prorazilo Mah'rekovo tělo...

Krath znovu zavrčel. Zdravou nohou se odrazil dozadu, získal pár palců navíc a vrazil hrot bat'lethu hlouběji. Tvor podruhé vymrštil vnitřní čelist, ale nedosáhl, zaklonil se a Krath ho konečně odkopl. Zároveň vyrval ocas z jeho nohy a tentokrát Krath vykřikl bolestí. Přesto zareagoval a máchnutím ocas užal víc než v polovině jeho délky, než ho tvor stačil stáhnout.

Chrčení se změnilo ve vysoké, nelidské pištění, které se Klingonovi bolestivě zařízlo do uší. Konec ocasu se svíjel na zemi, z pahýlu tryskala zelená tekutina. Kam dopadla, zvedal se bílý, štiplavý dým. Pár kapek zasáhlo i Krathovy nohy a ten ucítil pronikavou bolest, jak se prožíraly oblečením do masa.

Ta věc měla místo krve nějakou kyselinu!

Tvor se bleskově převalil a vyskočil. Krath v kleče sekl bat'lethem a přiměl netvora uskočit, ta vteřina stačila, aby také vstal. Balancoval na zdravé noze, příkrčený stejně jako nepřítel proti němu. Kroužili kolem sebe, čekali na pohyb toho druhého, čtyři řady tesáků na jedné straně, tři ocelové hroty bat'lethu na druhé... Krath vycenil zuby.

„Tak pojď!“

Nepřítel jako by ho slyšel. Odrazil se a skočil, spáry napřažené, vnitřní čelist vysunutou...

Krath tentokrát neuhnul. V letu nebral netvora na bat'leth a mrštil jím za sebe, přímo proti stěně jeskyně. Bolestí se mu zatmělo před očima, v poraněné noze zapraskalo, ale vydržela. Netvor s vřeštěním narazil do zdi, v letu stihl probodnout spárem Klingonovo rameno, ale na stěně se neudržel a spadl. Ze stropu se na něj sesypalo několik kamenů.

Než stačil vstát Krath se na něj vrhl. Neudeřil. Protáhl bat'leth okolo jeho paží, chytil oba konce a vši silou přitáhl k sobě. Do prsního krunýře se mu zaryl hřeben na tvorových zádech, ale prostřední hrot bat'lethu se bestii zabodl přímo doprostřed těla. Tvor se točil dokola, s vytím se snažil uvolnit, ruce měl však sevřené v Klingonově objetí, protáhlou hlavu nedokázal otočit dozadu a bez ocasu se mu nemohl dostat do zad.

Krathovy paže se změnilly ve dva železné píсты. Kousek po kousku je utahoval, zabodával hrot víc. Ignoroval bolest i kapky kyseliny propalující mu zápěstí, zpoza sevřených zubů se dralo temné vrčení.

Tvor se z posledních sil odrazil. Pozpátku přeletěl s Klingonem na zádech jeskyni, svalil se na zem, ale zůstal dole. Už neměl sílu vstát a Krath naposled přitáhl, k síle přidal svoji váhu. Uvnitř černého těla něco zapraskalo, kvílení začalo slábnout.

Hotovo.

Krath těžce popadal dech. Po čtyřech se plazil ke stěně, chytal se jí, plíce i tělo v plamenech. Za nějakou dobu se dokázal opět narovnat. Pohlédl na nehybnou, černou hmotu na zemi a slabě se ušklíbl. Nebyl to zas tak těžký soupeř.

Rozhodně lehčí než vyšetřovatelka Tal Shiaru.

Dovrávorál blíž a kopancem tvora převrátil na záda. Vytrhl svůj bat'leth, ale nezbylo z něj mnoho, kyselina ho uprostřed skoro přepálila vedví, stejně jako Meh'rekovo kopí. Škoda dobré zbraně.

Poslední službu mu ještě prokáže – Krath zvedl ocelový pŕlměsíć a jednou ranou uť al černou hlavou. Poćkal, ať všechna kyselina vyteće, svlékl naleptaný svršek koženého brnění a trofej do něj zabalil.

Na zdi jeho pokoje bude vypadat dobře.

Vyšel z jeskyně a mhouřil oči nad náhlým světlem, zatímco ostatní venku na něj otřeseně hleděli – kulhající, bez brnění i zbraně, rameno zkrvavené, hrudník a ruce popálené.

Krath jim nevěnoval pozornost. Došel ke svému s'tarahkovi a s drobnými problémy se vyškrábal do sedla. Profesor Collelo na něj zíral s ústy dokořán.

„Co... co se tam, proboha, stalo?“ vypravil ze sebe.

Krath Suta! Korath se na něj zadíval a pár vteřin hledal správná slova. Nakonec je našel.

„Nic zvláštního. Jedeme domů.“

KONEC